

انتشار کتابی
با موضوع نوجوانان
و اقتصاد مقاومتی

مجموعه داستان «تحریم نانوائی عزیز آقا و ۱۵ داستان دیگر» نوشته علی... سلیمی با موضوع نقش نوجوانان در اقتصاد مقاومتی منتشر شد. این کتاب شامل ۱۶ داستان کوتاه برای مخاطبان نوجوان است که حال و هوای حاکم بر این گروه سنی در سال‌های اخیر را روایت می‌کند؛ موضوعاتی آشنا برای نوجوانان امروزی که دغدغه‌های آنها در زمینه‌های مختلف، از جمله دوستی و رفاقت در این مرحله سنی حساس، تحصیلی،

شغلی و در نهایت زندگی در شرایط فعلی را روایت می‌کند. در بیشتر آثار این مجموعه، موضوع مهم و فراگیر «اقتصاد مقاومتی» و چگونگی روبه‌رو شدن نوجوانان با این موضوع در قالب داستان برای مخاطبان نوجوان امروزی روایت شده است. عناوین داستان‌های کوتاه این مجموعه عبارتند از: سفارش تازه، سوغاتی حاجی بابا، صورت‌حساب پرندباز، نان خشکاشی بدون نوبت، تعمیر وسایل نان دارد، تحریم

نانوائی عزیز آقا، مهنابی خانه آقای صدیقی، فروش گل ایرانی، تولد در کوی سنبل، چراغانی کوچه آشتی‌کنان، شرایط جعفر کله، صدای طبل و سنج در آواز باد، جام رمضان در زمین‌های خاکی، اختراع دردسرساز، کیوت‌های غار داشلی‌جا و کاروان شب می‌د. کتاب «تحریم نانوائی عزیز آقا و ۱۵ داستان دیگر» نوشته علی... سلیمی، در ۱۴۴ صفحه با شمارگان ۱۱۰۰ نسخه در سال ۱۴۰۲ منتشر شد. / ایرنا

نسرین بختیار
گروه فرهنگ و هنر

مهرداد خوشبخت را به‌واسطه کارگردانی فیلم خوش‌ساخت «آبادان یازده ۶۰» که برنده جایزه ویژه حاج قاسم سلیمانی از جشنواره فیلم فجر شد، می‌شناسیم. این کارگردان پیش از این، فیلم‌های دیگری نظیر «عقاب محتر»، «جای او دیگر خالی نیست» و «صدای پای من» را ساخته است. او اخیراً فیلم «پالایشگاه» را در همین حال و هوا به تهیه‌کنندگی سعید سعدی ساخته است.

این فیلم روایت مقاومت مردم آبادان در دفاع مقدس و تلاش عده‌ای از کارکنان شرکت نفت برای حفاظت از پالایشگاه است. پالایشگاهی که به اذعان مهرداد خوشبخت، کارگردان فیلم نقشی حیاتی در زندگی مردم آبادان داشته است. اگران پالایشگاه موجب شد که با مهرداد خوشبخت، کارگردان گفت‌وگو کنیم که در ادامه از نظر می‌گذرانید:

آبادان یازده ۶۰ و «پالایشگاه»، آیا پالایشگاه ادامه‌ای برای آبادان یازده ۶۰ محسوب می‌شود و انگیزه شما از ساخت این فیلم چیست؟

در تحقیقاتم از بین مجموعه سوره‌هایی که در آبادان اتفاق افتاده، سه سوره را به شکل جدی انتخاب کردم که تبدیل به نوعی سه‌گانه شود که با آبادان یازده ۶۰ شروع و با پالایشگاه ادامه پیدا کرد و بعداً اگر بخواهد ادامه پیدا کند، با «جنگ ذوالفقاری»

به عنوان جنگ مفصلی است که مردم

دیگر آن می‌شوند و در هر دو فیلم هم

به آن اشاره شده و اجازه

نمی‌دهند آبادان مثل

خرمشهر سقوط کند

و یک‌سال آبادان

در محاصره ماند و

جنگ ذوالفقاری-

یک جنگ ۲۴ ساعته.

اجازه سقوط آبادان را

نمی‌دهد.

چرا اسم فیلم از

«گل‌های باوآرده» به

پالایشگاه تغییر نام داد؟

چون قرار بود بخش‌های

مربوط به باوآرده آبادان

و روابط کیان شیرینی و

همسرش را که در فیلم

نقش‌شان را با بنیپال

شومون و الهام نامی

بازی می‌کنند، بیشتر باشد

اما به خاطر مشکلات کمبود

زمان فیلم مجبور شدیم این

بخش‌ها را اصلاً فیلمبرداری

نکنیم و الان مقدار کمی از آن

در فیلم دیده می‌شود. این فیلم

اصلاً به نام پالایشگاه پروانه ساخت

گرفت و بعد که مشغول ساخت

شدیم، تصورات این بود با توجه

به اشاره کوچکی که همسر کیان به

گل‌های باوآرده می‌کند، این اسم برای

فیلمی که کمی فضای خشن دارد،

قشنگ‌تر است اما بعد از نمایش وقتی با

دوستان پخش صحبت کردیم، متوجه

شدیم به دلیل تمرکز فیلم برای نگهداری

پالایشگاه در زمان جنگ، پالایشگاه اسم

به یادماندنی تری است.

بین فیلم‌های آبادان یازده ۶۰ و

پالایشگاه، اشتراکاتی از قبیل استفاده از

تصاویر آرشیوی، نوع فیلمبرداری،

چیدمان صحنه، استفاده از بازیگران

مشترک مثل نادر سلیمانی و یاسین

مسعودی دیده می‌شود. این اشتراکات از

ناخودآگاه فیلمسازی شما می‌آید یا هدف و

منظوری پشت آن است؟

البته در پالایشگاه هیچ تصویر آرشیوی استفاده نشده و هدف و منظور خاصی پشت این ماجرا نیست. به عنوان مثال، خودم نقش یاسین مسعودی را دوست داشتم و مسأله بعدی این‌که ما در این محدوده سنی، جوان آبادانی این تنبلی که خوب بازی کند، کم داریم. در مورد آقای سلیمانی هم کمتر کسی را می‌توانیم پیدا کنیم که هم آبادانی با لهجه خوب و با مرمگی‌های خاص باشد و هم بتواند نقش ناخدا را بازی کند. به‌طور کلی، از نکته‌های مشترکی که در آبادان یازده ۶۰ بود، مثل استفاده از ترانه‌های قدیمی، سوراخ کردن کارت‌ها برای بنزین، طرح مسأله سوخت یا پیام‌هایی که از رادیو پخش می‌شود، استفاده کردم و روی استفاده از رادیو اصرار داشتم تا تأثیر رادیو را

در بیرون ببینیم؛ چون در آبادان یازده ۶۰ از

رادیو بیرون نرفتیم اما در پالایشگاه دائم

بیرون هستیم.

آبادان یازده ۶۰ و پالایشگاه از

نظر موضوع و فضا حتما شبیه

هم هستند، چون هر دو در

یک مقطع زمانی و در یک

لوکیشن فیلمبرداری شدند

و ناخودآگاه همه چیز این دو

فیلم شبیه یکدیگر می‌شود.

مثل این است که شما بگویید

«سفر به جزایره» خیلی شبیه «مهاجر»

ابراهیم حاتمی‌کیاست؛ البته که دوتای

آنها در جنگ و خط مقدم اتفاق می‌افتند

اما از لحاظ اجرا و داستان‌گویی ربطی به

یکدیگر ندارند.

آبادان یازده ۶۰ حدود ۸۵ درصد داخل

یک ساختمان رادیو می‌گذرد اما

پالایشگاه به قدری پلان داخلی کم

دارد که می‌توانیم آن را نادیده بگیریم.

پالایشگاه پر از پلان‌های هوایی و

لانگ شات و همه چیزش بزرگ است

حتی داستانش در یک فضای بزرگ

می‌گذرد.

آن منبع بزرگ تحت فشار موجود

در فیلم هم هیچ ربطی به

آبادان یازده ۶۰ ندارد. وقتی از

برش

آبادانی‌های عاشق و آشنا به سینما

در بخش چیدمان صحنه‌ها، مردم خیلی کمک‌مان می‌کردند. به دلیل این‌که مردم آبادان و کسانی که در شرکت نفت کار می‌کنند، خیلی اهل فیلم و سینما هستند، پیشنهادهایی به ما داشتند که در راستای پیشبرد کارمان بود.

به عنوان مثال، نیمی از بخش کارگاه مرکزی موجود در فیلم را تغییر دادیم و به زمان گذشته برگردانیم و دکورهایی ساختیم و بعضی مردم می‌آمدند و پیشنهاد می‌دادند که فلان دیوار را برای نزدیکی به واقعیت تغییر دهند.

گاهی هم قدیمی‌ها می‌آمدند و می‌گفتند در گذشته جایی که درست کردید، فرق می‌کرد و این قدر جدید نبود و بعد هم می‌رفتند و نمونه قدیمی آن را برای ما می‌گذاشتند. در واقع حس موجود در فیلم که همه با هم بدون آن‌که کسی دستوری داده باشد، کار می‌کنند، در واقعیت هم وجود داشت.

پالایشگاه صحبت می‌کنیم، ناخودآگاه از محیط داخلی بیرون می‌آییم.

بازیگران فیلم سطح قابل قبولی از اجرای نقش را روی پرده سینما دارند که در عین حال ستاره‌سینما هم نیستند. دلیل شما برای این انتخاب بازیگران چیست؟

در فیلم‌هایی که مثل پالایشگاه بر اساس واقعیت ساخته می‌شوند یا هزینه تولید زیاد دارند، کمتر سراغ ستاره‌های سینما یا بازیگران گران می‌روند؛ مگر فیلم خاصی باشد. من هم در پالایشگاه و هم در آبادان یازده ۶۰ دوست داشتم آدم‌ها کنار هم و شبیه هم باشند؛ یعنی وقتی این‌ها را نگاه کنید، یک نفر از کادر بیرون نزنند و همه واقعی باشند. چون از

طرفی هم تماشاگر او را باور می‌کند و در این فیلم‌ها ممکن است حضور ستاره‌ها به باورپذیری بودن فیلم لطمه بزنند. مهم‌تر این‌که همه تیم جلوی دوربین و پشت دوربین با غیرت کار کردند و شرایط خیلی سخت را هنرمندان پذیرفتند و هنرشان را به فیلم اضافه کردند.

لطفاً کمی هم در مورد ترانه‌هایی که در رادیو پخش می‌شود و مخاطبان از آن معنی خاصی مینی‌بر موفقیت یا عدم موفقیت در جنگ دریافت می‌کنند، توضیح دهید.

در فیلم‌های تاریخی که مربوط به محدوده زمانی مشخص هستند، تمام شخصیت‌های فیلم هم باید به گونه‌ای صحبت یا رفتار کنند که مربوط به همان محدوده زمانی یا به اصطلاح آن زمانی

باشد. به عبارتی، حتی فضای داستانی فیلم مثل ترانه‌هایی که از رادیو پخش می‌شد هم باید با آن زمان سنخیت داشته باشد. ممکن است این ترانه‌هایی که در فیلم می‌شنوید، قدیمی شده باشد یا در رادیو استفاده نشود اما در آن زمان استفاده می‌شد. گاهی وقتی ترانه یا پیامی را الان از رادیو می‌شنوید،

ممکن است ابتدایی به نظر برسد که دستور زبان پیام استاندارد نیست، اما تلاش‌مان این بود که آدم‌ها حتماً مثل آن موقع حرف بزنند و رفتار کنند. حالا آن زمانی بودن به همه چیز اعم از طراحی صحنه، نور و رنگ و اتفاقات فیلم برمی‌گردد. این ترانه‌های پخش شده از رادیو مثل دمیس روسس همین

حکایت را دارند و مردم آبادان همه گوش می‌دادند. [۹] به نظر شما ترانه خارجی پخش شده در فیلم با بافت کلی و بومی آن تفاوت نداشت؟

نظرها متفاوت است و بعضی دوست داشتند و بعضی خیر و

ما در مورد

آدم‌هایی فیلم

ساختیم که جدا از

ساختن اسکله و

خارج کردن مردم

از آن راه ورود

غذا، آب و موهات

به آبادان تحت

محاصره را فراهم

کردند

خودم از لحاظ سلیقه خیلی دوست داشتم، چون نوعی فضای نوستالژیک است که جنوبی‌ها خیلی به آن علاقه دارند.

شما در دو فیلم آبادان یازده ۶۰ و پالایشگاه خیلی به استاد کردن به هر آنچه رو به روی دوربین قرار می‌گیرد، تکیه کردید. چرا سراغ ساخت مستندی در این رابطه نرفتید؟

من مستندی در رابطه با موضوع فیلم پالایشگاه ساختم اما در ساخت مستند بازسازی در این رابطه نقش داشتم و علیرضا اسلامی یکی از دوستانی بود که می‌خواست کاری را شروع کند و من به کمکش رفتم و از دل همان تحقیقات سوره فیلمم درآمد. البته دوست داشتم آن مستند را سال ۹۶ کار کنیم اما مهره کمرم آسیب دید و از پروژه خارج شدم و موضوع برایم به

شکل سینمایی ادامه پیدا کرد.

چه چالش‌هایی را برای دراماتیزه کردن یک قصه واقعی پیش‌رو داشتید؟

همیشه رای نوشتن فیلمنامه‌های تاریخی و به خصوص تاریخ معاصر این مشکل وجود دارد که با اتفاقات خیلی زیادی مواجه هستیم، چون تمام افراد حاضر در صحنه در زمان جنگ باید روزانه حداقل ۱۰ بحران را حل می‌کردند. بعضی از این بحران‌ها هم جذاب و خوشحال‌کننده و بعضی هم ناراحت‌کننده هستند، اما این‌که کدام اتفاق را انتخاب کنید، جای سخت فیلمنامه‌نویسی است. به عبارتی، با مجموعه‌ای از اتفاقات روبه‌رو هستید که اگر بخواهید تمام آنها را در فیلم قرار دهید، با یک فیلم پنج ساعته روبه‌رو هستید.

در واقع باید داستان را در ۱۰۰ دقیقه تعریف کنید و این سؤال مطرح می‌شود چه کار کنیم که هم ادای دین کنیم تا چیزی از قلم نیفتد و هم این‌که جذابیت فیلم از بین نرود و پر از حوادثی نشود که مردم از نگاه کردن به آن خسته شوند. این بخش انتخاب کردن در فیلم‌های تاریخی کار سختی است. من فیلمی درباره درزیده شدن یک نفتکش در سال ۸۷ ساختم که در آن فیلم همین مشکل را داشتیم که این اتفاق را چطور در ۹۰ دقیقه تعریف کنیم. ممکن است دست‌ما در زمینه ساخت سریال باز باشد، اما در فیلم سینمایی انتخاب وقایع تعیین‌کننده سخت است و هم این‌که برای تماشاگر جذاب باشد.

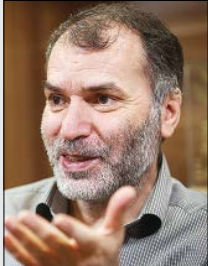

نشست

مسعود دهنمکی
تجلیل می‌شود

مسعود دهنمکی که دیروز خبر موافقت با درخواست مجوزش برای ساخت یکی از فیلمنامه‌هایش منتشر شد، یکی از چهره‌هایی است که عموم مردم او را به واسطه فیلم‌هایش از جمله اخراجی‌ها می‌شناسند اما دهنمکی، بیشتر و بیشتر

به واسطه کتاب‌ها و فعالیت‌های مطبوعاتی‌اش در بین اهالی فرهنگ و هنر شناخته شده بود و فعالیت‌های سینمایی او چندین سال بعد از فعالیت‌های قلمی و نوشتاری او آغاز شد. حالا قرار است از این بخش از فعالیت‌های او تقدیر شود. خبری که منتشر شده است این است که آیین نکوداشت مسعود دهنمکی، نویسنده و کارگردان به همراه معرفی مجموعه «فرهنگنامه اسارت و آزادگان» با حضور اهالی فرهنگ و هنر برگزار می‌شود. این آیین امروز ساعت ۱۸ با حضور جمعی از شخصیت‌های ادبی، فرهنگی و هنری در تالار رودکی تهران برگزار خواهد شد. در این مراسم همچنین مجموعه ۷۸ جلدی «فرهنگ‌نامه اسارت و آزادگان» معرفی و بررسی می‌شود.

نوا

بزرگداشتی برای موسیقیدان
پیشکسوت ایران

آیین بزرگداشت علینقی وزیری که از او با نام پدر موسیقی نوین ایران یاد می‌شود، از ۲۹ دی ساعت ۱۸ در سالن آمفی‌تئاتر فرهنگسرای اندیشه برگزار می‌شود. این مراسم با حضور نادر مشایخی، میلاد کیایی، علیرضا میرعلینقی و بهنام موحدان، از موسیقیدانان و پژوهشگران موسیقی همراه است که پیرامون جایگاه، اندیشه، آثار و خدمات فرهنگی، علمی و اجتماعی علینقی وزیری، به ایراد سخنرانی خواهند پرداخت. این شخصیت از مهم‌ترین کسانی است که در قرن گذشته، در ایجاد پیوند میان موسیقی سنتی ایران و موسیقی جهان نقش بازی کرد. سخنرانی تنی چند از مقامات فرهنگی کشور و تکنواری سننور سوده اقاملائی، اجرای ارکستر وزیری به سرپرستی، تنظیم و تکنواری ویلن فرشید فرهنگند و اجرای برخی از مارش‌ها و اوبرت‌ها و قطعات موسیقایی استاد وزیری، از دیگر بخش‌های این رویداد است. پخش گوشه‌هایی از مستند کلنل به کارگردانی و تهیه‌کنندگی بهنام موحدان نیز از دیگر برنامه‌های مراسم بزرگداشت پدر موسیقی نوین ایران است. علینقی وزیری، موسیقیدان ایرانی و از پیشگامان آهنگسازی برای اجرای ارکستری موسیقی ایرانی بود. او به جهت تأثیرات عمده‌ای که بر موسیقی سنتی ایران گذاشت، از جمله ایجاد روشی برای نت‌نویسی و شیوه تدوین ردیف شهرت دارد.

میدان ولیعصر
فوتبالی شد

تازه‌ترین دیوارنگاره میدان ولیعصر(عج) به فوتبال و حضور تیم ملی کشورمان در بازی‌های جام ملت‌های آسیا اختصاص دارد.

همزمان با آغاز رقابت‌های جام ملت‌های آسیا دیوارنگاره «تا پای جان برای ایران» در میدان ولیعصر(عج) رونمایی شد. این دیوارنگاره در خانه طراحان انقلاب اسلامی آماده شده و احتمالاً تا پایان جام ملت‌های آسیا در میدان ولیعصر(عج) باقی می‌ماند.

قاب

